

„Očekujemo proljeće crkvenih pučkih popjevaka“

Sveti Otac Pavao VI. primio je u četvrtak 15. travnja 1971. u Sala Clementina u posebnu audijenciju oko tisuću voditeljica liturgijskog pjevanja koje su prisustvovala kongresu crkvene glazbe u Rimu što ga je organiziralo talijansko društvo Sv. Cecilije u Domus Pacis 13., 14. i 15. travnja iste godine. Benediktinska revija za liturgijsku glazbu Jucunda Laudatio u Veneciji osim službenog govora — što ga je L'Osservatore Romano 16. travnja 1971. u cjelosti objelodanio, a preveden je izišao je u Sv. Ceciliji, 1971, br. 2, str. 33—34 — donosi tople očinske riječi Sv. Oca koje nisu nigdje objavljene, a izrekao ih je u nevezanom razgovoru prije službenog govora redovnicama. Prenosimo ih iz Jucunda Laudatio, 1972, br. 1—4, str. 6—8. Sv. Otac posebno je htio ovo naglasiti: Veoma, veoma mi je na srcu uspjeh vašeg udruženja i poslanja koje vam je povjereno, to jest da crkvenom, liturgijskom pučkom pjevanju dadete nove oblike, nove izražaje kojima će propjevati ne samo male skupine pjevača nego čitavo mnoštvo kršćanskog naroda.

U ovom problemu liturgijske glazbe — kaže Sv. Otac — promotrimo tri ključne točke naše službe: liturgijski, umjetnički i pastoralni problem.

Liturgijski problem

Prije svega liturgijski problem. Crkva je u ovom pokoncilskom razdoblju obavila goleme napore da kršćanskom narodu u liturgijskoj obnovi pripremi zakone, obrasce, riječi, službe ... Ali možete li nam reći što bi od svega toga ostalo, u čemu bi se sastojala ta obnova ako bi ona ostala nijema, bez pjesama, nijema bez onog aleluja što sam ga malo prije čuo od vas? Bila bi to suhoparna, prozaična stvar, stvar koja bi dapače mogla i preživjeti kao i sve ostale stvari, ali nikada ne bi dosegla onu puninu izražaja, niti bi, vjerujem, vjernici mogli rasti u milosti ako u vašem liturgijskom pjevanju ne bi propjevao narod.

Umjetnički problem

Drugo gledište (veoma osjetljivo i teško, u koje sada ne želimo dirati, ali će nam ga jednom mons. Mistrorigo morati temeljito rasvijetliti dotičući se najbitnijih točaka ove teme) jest umjetničko gledište.

Koliko smo kritika čuli i još ih slušamo ... i nedavno, upravo ovih dana u raznim dnevnicima i tjednicima ... Kritika o starom, klasičnom i modernom repertoaru ... Kritika na latinski i narodni jezik ... o gregorijanskom pjevanju, polifoniji i modernom pjevanju.

Crkva voli sve umjetničke glazbene oblike i izražaje samo ako su zaodjeveni istinskim kvalitetama liturgijske glazbe. Načelu »nova et vetera« (novo i staro) Drugi vatikanski sabor dao je jasno zakonsku snagu. I mi, ni najmanje ne osuđujući

nego naprotiv ohrabrujući i držeći tradicionalni repertoar i zdravu umjetničku baštinu, moramo uvijek napredovati nadajući se da će doći novi vrijedni crkveni glazbenici. Maestri glazbe i pjevanja budite vi. Dakle, na vas apeliramo da bi nam osim tradicionalnog repertoara stvorili novu literaturu crkvene pučke glazbe, veliku stilom i umjetnošću. Nekada smo slušali božićnu pastoralnu pjesmu sv. Alfonza »Tu scendi dalle stelle«. Što ima naivnije, ... ali je veoma duboka!

Očekujemo proljeće crkvenih pučkih popjevaka ... O da bi one dale našoj molitvi karizmu, ali ne samo glazbenu, nego i ljepotnu, pjesničku i zanosnu, pa da naša molitva zanosno zapjeva.

Pastoralni problem

Može li župna zajednica živjeti životom punim, crkvenim, lijepim i krsnim bez crkvenog pjevanja? Pastoralni je problem u tome da pjevaju ne samo male skupine, mali pjevački zbor specijalista nego sve mnoštvo djece, žena, muškaraca kako to biva kod sjevernih naroda. Kad dođu Nijemci, svi muškarci pjevaju iz svega grla ... U Italiji nikada nisam čuo naše ljude da pjevaju iz svega srca. Još se dobro sjećam što to znači kad mnoštvo pjeva. Odmah iza rata bio je u Rimu kod Sv. Stolice jedan engleski ministar protestant koji bi svake večeri išao slušati dječake »gli scugnizzi« (uličari) koji bi pjevali na večernjoj pobožnosti. Kad bi ga pitali kamo ide, odgovorio bi: »Idem slušati kako dječaci pjevaju Divnoj dakle«. Uživao je slušati buku mnoštva dječakih glasova koji su pjevali svom snagom i što ih grlo nosi. Išao je slušati ne da doživi neki sentimentalni učinak, nego je htio doživjeti učinak spontane umjetnosti, rekao bih neki psihosenzibilni doživljaj koji se ne može nigdje drugdje doživjeti. Nije možda bio vičan da u svojoj zemlji čuje takve izljevne jakosti i snage. Htio sam reći da ovaj problem gledan pastoralnim gledom ima izvanrednu važnost. I zaključujem ovaj moj uvod ili bolje rečeno obavezu što je data talijanskom društvu Sv. Cecilije a vi ste je redovnice primile. Nastojte je prinijeti u vaše duhovne obitelji, u župe, u zajednice gdje živite: to je veoma važno. Pjeva li se? Tada se moli. Moli li se? Tada se rado ide u crkvu. Ide li se u crkvu? Tada cvate vjera. Cvate li vjera? Tada se vjeruje. Tada ćemo se spasiti. Taj lanac nam izgleda paradoksalan, a ipak ima svoju važnost. Ako se pjeva, podržava se duhovni život u zajednici. Ako postoji duhovni život, možemo biti sigurni da će nam Božje milosrđe dati svoje milosti i svoje darove. Sjećam se kako sam za naših pastoralnih pohoda u milanskoj biskupiji nailazio na mjesta potpuno komunistička, ali pjevački zborovi su bili puni mladosti koja je dolazila pjevati. Zato jer pjevanje ima čudesnu privlačnost: ono ostvaruje lijepu, naravnu, prijateljsku vezu.